

Wat zegt u?

Wat zegt u?

Soraya van Duijn

Schrijver: Soraya van Duijn
Coverontwerp: Soraya van Duijn
ISBN:
© Soraya van Duijn

De zorg

De zorg is een mooi beroep. Inclusief stage en opleiding ben ik iets meer dan 10 jaar in het vak bezig. Als verpleegkundige heb ik eerst een deel van mijn stage in een verpleeghuis gelopen. Om heel eerlijk te zijn, ik was toen 15 en vond die eerste stage verschrikkelijk. Daarna bij een instelling terecht gekomen waar mensen met een lichamelijke beperking wonen. Die plek, dat vond ik het einde. Daar ook de overstap gemaakt naar de BBL variant van de opleiding. Bijna 8 jaar daar gebleven, opgeklommen tot zorg coördinator. Met gemengde gevoelens afscheid genomen, want voor mijn idee stond mijn ontwikkeling stil en wilde ik mijn kennis gaan verbreden.

Teruggekomen in de ouderenzorg. Met meer kennis en ervaring in de brede zin. Ik bedoel, zo een eerste stage, als 15 jarige, ja dat oordeel is wellicht niet helemaal eerlijk. Ondanks de nog steeds erg grote leeftijds kloof, ik ben nu 26, de gemiddelde bewoner 80, is het werk ontzettend leuk. Ik was toen in mijn opleiding al van mening dat werken met ouderen die dementie hebben geen geschikte keuze is voor eerstejaars studenten. Buiten de fysieke klachten, die regelmatig samenhangen met psychische klachten is ouderenzorg complex en alles behalve saai. Klinisch redeneren lijkt een vak apart en kennis moet op peil blijven. Lang leve trainingen en vakbladen.

Het beroep is mooi, afwisselend en met echte tegenzin naar het werk gaan doe ik niet zo snel. Ja we hebben allemaal wel eens een dag geen zin, maar geloof mij, eenmaal op de afdeling is dat geen zin gevoel erg snel weg. Mede door de meest geweldige uitspraken, de mensen voor wie je zorgt en met wie je werkt.

Wat zegt u?

Een uitspraak die ik in de ouderenzorg regelmatig hoor. Veelal onschuldig. Een bewoner die slechthorend is en vraagt wat er gezegd wordt. Een collega die door alle rumoer het even niet verstaan heeft. Soms een verduidelijking. Een kans om je woordkeuze opnieuw te bepalen. Af en toe omdat je oprecht iemand niet hebt verstaan.

Dit boek gaat over de keren dat je een uitspraak hoort en je daarbij afvraagt of je dat wel goed hebt verstaan. Of wordt je nu toch echt gek? Omdat sommige uitspraken zonder context , en soms ook met context, toch best vreemd uit de mond komen. Die zinnen waarbij je vraagt "Wat zegt u?" om er zeker van te zijn dat het niet aan jouw oren ligt.

Tijdens mijn diensten neem ik altijd een notitieboekje mee. Of twee. Soms drie. Eentje is bestemd voor mijn werk gerelateerde aantekeningen. Controles, metingen, belangrijke punten voor de rapportage. De tweede, vaak omdat ik vergeten ben dat ik al een boekje bij mij had. Nou ja, die komt toch wel vol dus geen enkel probleem. De derde, daar schrijf ik alle uitspraken in die ik hoor en bij mezelf denk, goh dat klinkt zonder context eigenlijk ook wel raar.

Werken in de zorg. Hoewel je soms schrijnende situaties tegenkomt, mensen meemaakt die in een verliesverwerking zitten, mensen die hoop opgeven en mensen die hun grenzen iedere keer opnieuw verleggen. Mensen die ondanks tegenslag de dag vol goede moed tegengaan. Mensen die ondanks eigen problemen, altijd klaarstaan om een ander te helpen. Je ziet de mens, totaal, heel, volledig. Kleurrijke personen, met ieder een eigen verhaal. Een verhaal dat er is om naar geluisterd te worden. Een verhaal dat stukje bij beetje onthuld wordt. Voor ieder verhaal, voor ieder mens is er tijd, zorg en liefde. Uiteraard heeft iedereen recht op privacy. Daarom benoem ik geen namen van bewoners, collega's of de instellingen waar ik werk, en heb gewerkt. De teksten zijn echte uitspraken, maar de anonimiteit staat op 1. Dus helaas.

Buiten de uitspraken gebeuren er ook andere dingen waarvan je dan kan denken: Tja, dat was niet zo slim. Deze acties noem ik bloopers. Kleine onhandigheden die best grappig kunnen zijn. Die dingen waarvan je zegt, maar achteraf moeten we er ook wel om lachen.

Welkom in de zorg.

Collega: “ De koffiemelk is op””

Ik: “Maar dit is de CAV*”

Collega, iets meer in paniek: “Ik heb geen koffiemelk!”

De Coördinerend Avond Verpleegkundige, ofwel CAV is soort verantwoordelijk van dienst in de avonden, weekenden en nachten. Bij ziekte, calamiteiten en andere onvoorziene situaties wordt deze collega ingeschakeld om tot oplossing en een zo soepel mogelijk verloop van een probleem te komen. Ook iemand waarmee je kan overleggen, als er in een situatie wordt getwijfeld aan een beleid. CAV kan op zijn of haar beurt weer contact opnemen met een arts.

Bij spoed denken we aan een valpartij, met mogelijk ernstige complicaties. Een brandmelding. Of deze nou terecht is of niet. Er moet in ieder geval opvolging aan worden gegeven. Een vraag van je collega bij een bewoner die achteruit gaat, misschien moet de arts medicatie ophogen?

Koffiemelk hoort in ieder geval niet in dat rijtje thuis. Helaas. Ik heb geen koffiemelk protocollen. Misschien een iets grotere voorraad inslaan de volgende keer?

“Heb jij gewerkt?”